Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 22 (1014) * 1 Iunie 1965 * 8 pagini 30 bani

Foto : GR. PREPELIȚĂ

DE ÎNTÎI IUNIE

Iată, a venit 1 Iunie vesel, fericit, așa cum trebuie sa fie o sărbătoare a copiilor noștri. Seninătatea și bucuria pe care le răspîndește pretutindeni nu se datorește în primul rînd zilelor călduroase de vară și cerului senin pe care voi le prețuiți atît de mult. E bucuros pentru că, trecînd prin orașele și satele patriei noastre, a întîlnit pretutindeni copii veseli, voinici și sănătoși, dornici să-și dovedească hărnicia, mai ales că, în fiecare an, la 15 septembrie, mulți dintre ei încep cursurile în școli noi. E bucuros și vesel ca minunatele voastre zile de vacanță, în care rîsul zglobiu se rostogolește în valurile mării sau mîngîie crestele pleșuve ale munților. Dar mai ales întîi Iunie își datorește voioșia, zilelor noastre obișnuite atît de pline, atît de bogate. Cum arată o astfel de zi ? E îmbrăcată în haine de lucru. În întreprinderi, ea înseamnă un număr de tone de oțel, sau un lot de tractoare noi, sau mii de metri de stofă. Pe cîmpie, ea înseamnă un pas spre ceasul recoltelor bogate. Pentru voi, copii, ea înseamnă o notă de 9 sau de 10, o carte, o jucărie, o haină nouă și multe alte bucurii. Și e strălucitoare această zi a copilăriei voastre fericite pentru că asupra ei s-a revărsat lumina soarelui lui august 1944.

Așa vine, în fiecare an. în România socialistă, ziua voastră, a copiilor. Întîi Iunie este pe toate meridianele pămîntului o zi a copiilor, dar nicăieri nu are farmec ca într-o țară socialistă, pentru că numai într-o țară socialistă copilăria este la adăpost de orice griji și viitorul tinerei generații, asigurat. La noi chezașe sînt marile victorii pe tărîm economic, obținut de poporul nostru muncitor condus cu înțelepciune de partid. Părinții și educatorii voștri întîmpină cu noi succese în munca lor cel de al IV-lea Congres al Partidului, care va deschide orizonturi și mai largi mersului necontenit al patriei noastre spre desăvîrșirea construcției socialiste, spre comunism !

De ziua voastră, copii, vă urează sănătate, fericire și vacanță plăcută

„SCÎNTEIA PIONIERULUI"

VACANȚA MARE A CELOR MICI

De data aceasta, la Școala medie nr. 32 din București clopoțelul a sunat încet, trist. Copiii dimpotrivă au fost veseli, bucuroși. Cauza o știți cu toții: a sosit VACANȚA MARE! S-a încheiat un nou an școlar.

Vara se numără... notele

Plimbîndu-se printre rîndurile de bănci tovarășa dirigintă Maria Mihăileanu a cuprins cu privirea întreaga clasă. Astăzi și-a luat rămas bun pentru un timp mai îndelungat. De aceea a spus unuia o vorbă bună, i-a dat altuia un sfat. S-a oprit zîmbind lîngă Stănciulescu Sorin și i-a dat carnetul de note. Acesta a privit cu atenție șirul notelor și s-a așezat în bancă. Nu-și găsește locul de bucurie. Ar vrea să alerge, să-i sară mamei de gît, s-o sărute. Are numai medii de 10 și...9. Și ea care mereu îl certa : „Mai citește o dată", „Harta nu-i prea bine desenată". Da, cu exigența ei a fost părtașă la obținerea acestor rezultate.

Din banca alăturată alte gînduri zboară spre casă, spre părinții dragi. Se va bucura desigur familia Marmandiu că fetița lor Cristina a muncit și în acest an cum trebuie. 10 la limba română, 10 la matematică, 10 la geografie, 10 la... Cînd îți împarți timpul cu grijă, cînd muncești „după carte" și recolta e bogată.

Și din recolta clasei a III-a A nu s-a pierdut nici un bob. E o clasă fruntașă. Fruntași au fost și într-a I, și într-a II-a și acum într-a III-a. Bravo copii ! Să mergeți tot așa pînă-ntr-a VIII-a.

Prietenii la nevoie se cunosc

Clasa lor e ca o familie numeroasă, cu mulți copii. Fiecare se bucură de succesele celuilalt, se întristează de necazurile lui. Și nu numai atît. La nevoie pun umărul împreună pentru a învinge. Cînd Nicolae Laurenția și-a sărbătorit ziua nașterii colegii au felicitat-o, i-au oferit mici daruri, cînd David Cristian nu prea era cuviincios cu tovarășii profesori, i-au spus-o de la obraz,, l-au criticat aspru, cînd un alt coleg, Dumitriu Radu a fost bolnav, erau în fiecare zi lîngă el prin... telefon. (Aceasta pentru că medicul i-a interzis să primească oaspeți). Cristescu Anda, Bunceanu Emil, Vesa Florentina îi povesteau însă tot ce mai e pe la școală, ce lecții au de scris, de învățat. Apoi, fiind internat în spital s-au gîndit să-i trimită și un bilețel. Da, pretenia la nevoie se cunoaște.

Palmă a primit o... „palmă"

Palmă Aurelian e un băiat ca oricare altul din clasa a III-a D. Seamănă leit cu Văduva Liviu, cu Iliescu Radu, cu Pița Constantin. Asta numai la înfățișare. căci în rest... Iată deosebirile :

— Bravo Liviu, s-a auzit de mai multe ori glasul tovarășei învățătoare.

— Îmi place cum ai scris, Radule. Era apreciat la caligrafie

— Foarte bună compunere, Constantine...

Toate acestea erau aprecieri pentru colegi. Despre Aurelian însă... se auzea mereu :

— De ce n-ai scris ?

— Unde ți-e caietul ?

— Urît !

— Nu-i corect !...

Și tot așa mereu. Rezultatul ? Palmă Aurelian a rămas în urmă. Și-a dat singur o... „palmă".

Fetele-s în frunte

Aceasta ne-a declarat-o personal un băiat — Vîrlan Constantin. În clasa lor, a IV-a B, toți pionierii (și sînt cu toții pionieri) au învățat bine, dar fetele-s în frunte. Drept argument, ne-a înșirat o listă întreagă : Savin Angela, Popescu Daniela, Felstein Finia, Popa Irina, Spiridon Ruxanda și multe altele.

— Din ce cauză, l-am întrebat interesată.

— Sînt mai cuminți, mi-a răspuns cu convingere.

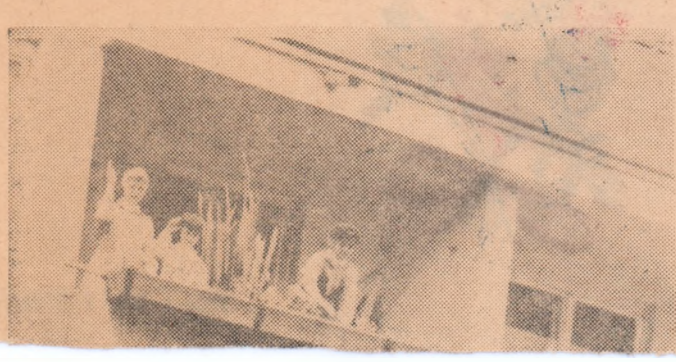
Da, în clasă ele au fost atente la explicații, și-au luat notițe cu

Geta COSTIN

(Continuare în pag. 3-a)

ÎȚI MULȚUMIM

SCOALA NOASTRĂ

noasă și bogată ești pa-
)astră !
ı sînt realizările făcute
imul democrat popu-
La orașe s-au construit
i, fabrici și uzine. A-
în fiecare sat din pa-
oastră dragă s-a con-
cîte o școală nouă.
în comuna noastră s-a
ıit o școală nouă, cu
săli de clasă, luminoa-
pațioase. Și ce frumos
interior !
ırile în ulei și cele două
de perete împodobesc
coridorului. Prin fe-
e străjuite de flori lu-
pătrunde strălucitoare
ele curate care au pri-
obilier nou La bibliote-
cele 2 000 de volume, în
or și în camera pionie-
întem întotdeauna bine
Nu de mult, în curtea
pionierii au amenajat
en de volei și unul de
l, au adus arbuști și
ntat un gard viu.
ıim acest minunat dar,
e îl îngrijim cu drag.
dovadă a grijii noastre,
recut am ocupat locul
lea la concursul re-
gional „Cea mai frumoasă și gospodărită școală".

CALOTĂ I. EMIL
președintele unității de pionieri nr. 62, comuna Bugiulești, raionul Oltețu

Ca instituție extrașcolară, Palatul pionierilor contribuie la educarea comunistă, multilaterală a pionierilor și școlarilor, devenind un prețios ajutor al organizației de pionieri și al școlii în desăvîrșirea procesului instructiv-educativ. Copiii învață aici tainele a numeroase profesii : de la pionierul care stă în fața tabloului de comandă dirijînd kilowații, la cel care conduce o navă de teleghidaj ; de la cel care își însușește măiestria arcușului, la micul crescător de albine și de viermi de mătase ; de la cultivatorul de cereale și legume, la micul sportiv ori la tînărul creator de versuri. Mulți dintre aceia care s-au perindat aici, au devenit — în decursul acestor ani — cetățeni demni ai patriei : muncitori, constructori destoinici, oameni de cultură și artă, pedagogi iscusiți.

În cadrul Palatului pionierilor, la camera de povești, în sala de lectură și în sala de teatru, copiii s-au întîlnit cu mulți dintre scriitorii noștri, cu academicieni, artiști, regizori. Peste 600 de scrisori au fost primite numai anul acesta de pionierii români de la copiii de peste hotare (precum și o serie de obiecte : insigne, colecții numismatice) în cadrul „Camerei prieteniei". Stația de radioemisie și recepție cu indicativul YO3KPA, de la palat, a stabilit, de la înființare și pînă astăzi, peste 5 000 de legături cu radio-amatori din toate colțurile lumii...

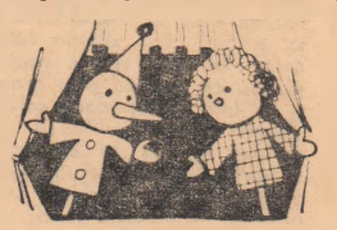
Ori de cîte ori veți trece pe la Palatul de la Cotroceni — împrejmuit de dantela înmiresmată a trandafirilor și de arbori seculari, să nu uitați,

APLAUZE DE BUCURIE

În orașul Sibiu, aproape de centru, avem un teatru de păpuși, teatrul nostru. Aici, ne întîlnim cu prieteni din basme și povești, cu zîne și Feți Frumoși, cu animale care ne știu graiul.

Urcăm în sala mare și spațioasă, decorată cu minunate desene și în fața ochilor se perindă păpușile năstrușnice mînuite cu grijă de prietenii noștri atît de apropiați — păpușarii.

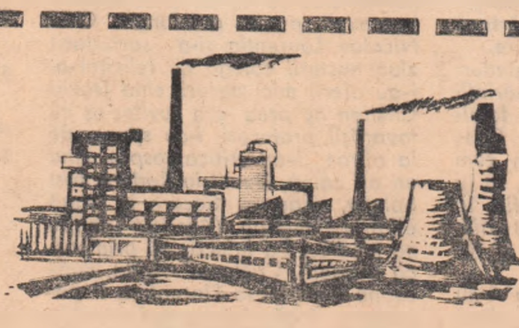
Istoria micului Much ne-a prilejuit clipe de haz, dar și

de meditare, pentru că, aci, fiecare dintre noi a învățat o dată mai mult că nu trebuie să-i judecăm pe oameni după înfățișare, ci după bogăția sufletului lor. Și din fiecare basm sau poveste („N-a fost nici un zmeu de vină", „Ce citește Mihăiță", „Elefănțelul curios", „Sinziana și Pepelea") jucate cu dragoste de păpușarii Niculescu Lia, Baroncea Petru, Strelciuc Maria, Șerban Maria, Andrei Lia, Krauss Lily, Keregi Elena, am plecat bucuroși că am revăzut pe scenă lecturile scumpe copilăriei noastre — poveștile.

Am plecat de fiecare dată lăsînd să se reverse asupra păpușarilor prieteni ploi de aplauze. Și multe dintre aceste aplauze de bucurie se datorează în primul rînd faptului că avem o sală de teatru pentru noi, copiii din orașul Sibiu.

NICULESCU NUCU
Școala generală de 8 ani nr. 15, Sibiu.

DORINȚA MEA

Aripi mari să am aș vrea
Să zbor peste țara mea,
Să văd oamenii muncind,
Orașele înflorind.

Să văd codrii mari de brazi
Și Bistrița la Bicaz,
Să văd fabrici mari, uzine
Cîmpii, șantiere, mine.

Iar tu vînt, fecior isteț,
Să zbori peste Jiuleț
Și să duci vestea cea bună
Că-nflorește-a mea comună.

NEGRILĂ P. DUMITRU
Cercul literar „M. Sadoveanu" de la Școala generală de 8 ani din cor.una Ostroveni, raionul Corabia.

DIRIGINTA NOASTRĂ

Apari în prag, cu mersul liniștit,
Ne-nvălui în privirea ta duioasă,
Iar noi, cu toții știm, că negreșit,
Un bun prieten ne-a intrat în clasă.

A tale ore noi cu drag le așteptăm
Minuni aevea ne deschizi în față
Noi cu atenție te ascultăm
Din vorba ta, toate prind viață.

Așa trec zile, una cîte una,
Bogate ca și vorba ta măiastră
Drept mulțumire, pentru totdeauna
Tu vei rămîne „profesoara noastră".

COHN RODICA
Școala generală de 8 ani nr. 4, raionul 30 Decembrie, București

PARTID IUBIT!

ŞCOALA DIN TANSA

O casă de țară cu acoperișul de draniță înnegrit de ploi și măcinat de vreme, cu ferestrele mici cît pumnul, cu pereții vineți îngropați pînă la jumătate în pămînt. Așa arată școala de altădată din Tansa, devenită astăzi un fel de muzeu. Așa, sau aproape așa, arăta și în urmă cu 90 de ani. Mărturie sînt rîndurile scrise cu mînie și indignare de pana celui mai mare poet român, Mihai Eminescu. Inspectînd școala din Tansa (în calitate de revizor școlar al județelor Iași și Vaslui) și „voind a cere lămuriri de la primariu", Eminescu se vede silit să consemneze în condica de procese verbale că „d-nealui (adică d-nul primariu) au găsit de cuviință de a se depărta din sat".

Iată cîteva rînduri din acel document în care marele poet acuză lipsa de interes a statului burghez față de școală și de popor:

„Anul 1875, luna august, ziua 24.

Astăzi inspectînd școala din Tansa, am constatat că satul acesta, cît și cel învecinat sînt foarte proprii pentru școală, că elevii s-ar putea urca la numărul de 50—60, căci locuitorii în genere nu se împotrivesc la trimiterea lor.

Dacă frecvența este mică, cauza e a se căuta numai în netrebnicia administrației comunale, care privește școala ca un lucru de prisos, închiriază un local nesuficient, în care pot încăpea abia 30 de copii, lasă și acest local descoperit în stare proastă, nu cumpără cărțile și utensiliile necesare școalei și prevede peste tot sume neînsemnate în bugetul și pentru școală, încît tot bugetul școalei e cît a treia parte din leafa d-lui primariu"...

„Închirierea unui local suficient pentru frecvența posibilă" așa cum cerea Eminescu, n-a fost luată în seamă. Abia după vreo 20 de ani, prin 1896, în Tansa a fost construit un local de școală, dar numai cu 3 săli de clasă.

Visul lui Eminescu de a vedea în Tansa un „local suficient", dar nu „într-un vîrf de deal, ci în mijlocul satului încît să poată urma școala și copiii din Suhuleț", a fost împlinit abia în zilele noastre, sub îndrumarea înțeleaptă a partidului.

Astăzi și copiii din Tansa, și cei din Suhuleț, au unde să învețe, primesc manualele gratuit, se bucură din plin de atenția „administrației comunale".

În anul 1960 — celor 3 săli de clasă, construite în 1896 — li s-au adăugat altele la etaj. Și numai după doi ani, a fost construit un local nou cu 4 săli de clasă, cu laborator, cu bibliotecă și cancelarie pentru profesori. Numărul elevilor se urcă la 560, fără cei din Suhuleț. Acolo copiii au alt local de școală.

Recreația e în toi. Băieții aleargă prin curtea mare cît o arie, inventează tot felul de jocuri, cu mingea, cu căciulile, cu pălăriile. Fetele par mai puțin zvăpăiate. Se plimbă cîte trei-patru cuviincioase și liniștite ca niște gospodine. Unele au cu ele cîte ceva de lucru. Împletesc sau împung repede cu acul. Pe bucăți de pînză albă apar flori și păsări. Flori albe de cireș sau flori roșietice de măr.

Undeva, în celălalt capăt al curții se aud glasuri subțirele ca de colindători. Opt sau zece eleve prinse două cîte două, cîntă și dansează. Cineva spune:

— Asta-i echipa de dansuri a celor dintr-a III-a.

Aflu că în școală există și o echipă de dansuri formată de elevii claselor a VII-a și a VIII-a, un cor mare de 120 de pionieri, care a obținut premiul I, la concursul cultural artistic din primăvara aceasta, că pe lîngă cor sînt și mulți soliști de muzică populară. Mantale Natalia, Spiridon Elena sau Vîrlan Lucia din clasa a VIII-a A — sînt cunoscute și prețuite nu numai cînd apar pe scena căminului cultural din Tansa, ci și pe scenele căminelor din alte comune.

Curtea și copiii și ziua aceasta luminoasă au ceva din strălucirea și limpezimea unui fagure de miere. De cîteva minute îmi atrage atenția în chip deosebit un băiețaș care are pe cap o pălărie mare cît o roată de car. Stă singurel și abătut mai la o parte. Își mișcă buzele de parcă s-ar certa cu cineva sau ar spune în gînd o poezie. Are degetele de la amîndouă mîinile albastre. Acum sînt aproape sigur de ce-i supărat. Și-a vărsat călimara cu cerneală. Cînd îl întreb dacă acesta-i motivul, Calancea Gheorghe, așa îl cheamă, dintr-a II-a A, clatină din cap:

— Nu!

— Cum, nu ți-ai vărsat călimara?

— Nu.

— Atunci de ce ai degetele albastre?

Mă privește doar o clipă, apoi mormăie ca un pui de urs:

— Am învățat la gramatică și-am scris.

— Și acum de ce stai singur?

— Repet lecția.

— Tot la gramatică?

— Tot!

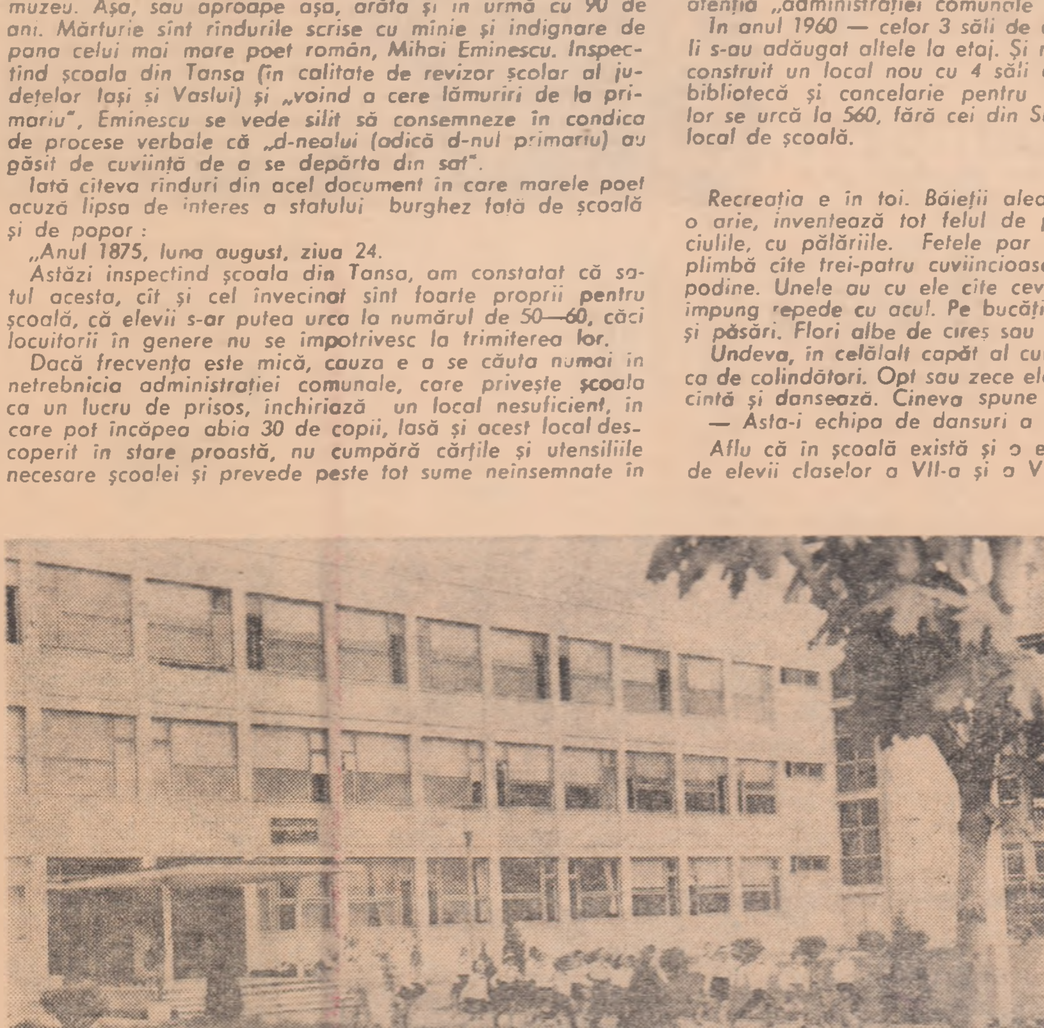
Gheorghe își împinge pălăria pe ceafă cu un gest de om mare cu necazuri multe și cu probleme serioase.

În clasa a VII-a A ferestrele sînt înalte și dau spre nord. Lumina soarelui intră indirect, ca într-un atelier de pictură. În bănci e frămîntare ca înaintea unei teze. Numai că aici tezele s-au terminat de o săptămînă. Frămîntarea de acum are alt motiv. Se analizează situația la învățătură. Rezultatele sînt destul de bune, dar nu toată lumea e mulțumită. Pavel Viorel sau Mera Elena sînt elevi harnici, pot să învețe. Totuși nu totdeauna în lungul celor trei trimestre au dovedit acest lucru. În timp ce elevii discută mă las furat de înfățișarea clasei. E mare, înaltă și lumina albăstruie care se strecoară pe ferestre pare a fi de neon. Pe peretele din stînga atîrnă un tablou. Un singur tablou. O vază și o garoafă înflorită. O garoafă roșie. Probabil o reproducere după vreo pînză în ulei de Luchian. Mă uit mai atent și constat surprins că ceea ce mi s-a părut întîi un tablou, e chiar o floare. O garoafă roșie așezată cu vaza ei pe un suport de lemn la jumătatea peretelui. Aștept să se termine ora și întreb cine îngrijește garoafa. Copiii mă privesc mirați. Răspunde președinta detașamentului.

— Noi toți... Cînd sîntem de serviciu.

Cînd ies din nou în curte, lîngă poartă revăd vechiul local al școlii din Tansa, cu pereții vineți, îngropați pînă la jumătate în pămînt și cu acoperișul de dranița mîncat de vreme. Revăd cu o limpezime uluitoare și garoafa înflorită din clasa a VII-a A. Mă gîndesc și la visul revizorului școlar care a pășit peste treptele, acum scufundate în pămînt ale acestui lăcaș. Și fără să vreau, în fața ochilor mei imaginea acelei garoafe capătă valoare de simbol.

Costache ANTON

Școală nouă în cartierul Balta Albă

VOI PLECA IN TABĂRĂ!

Mai sînt puține zile și vine vacanța. Cît sînt de bucuroasă! Pînă acum fiecare vacanță a fost ca un vis frumos. Veselia, jocurile, cîntecele, ne-au fost tovarăși nedespărțiți. Mi-aduc aminte atît de bine de focurile de tabără, de drumețiile în pădurea de brazi, de vizitele la fabrica de cherestea, la grădina zoologică din Oradea, excursiile prin regiune! Anul acesta o să am o bucurie în plus: voi pleca în tabără la Nucet. Și, deși mai este pînă atunci, mi-am și făcut planul ce să iau cu mine de îmbrăcăminte, ce cărți să citesc în tabără. Ca să fiu cît mai bine „documentată" în privința noutăților care mă vor aștepta, l-am tot iscodit pe colegul meu Pop Ionel, care anul trecut a fost în tabără. Și-am aflat atîtea lucruri care m-au bucurat! Bine că mi-a spus că voi putea juca și tenis, să nu uit să-mi iau racheta mea preferată. De-ar veni o dată vremea să plec în tabără, tare sînt nerăbdătoare și... fericită!

BOLDIJAR MARIA
cl. a VI-a B, Școala generală de 8 ani Tileagd, raionul Aleșd.

VACANȚA MARE A CELOR MICI

(Urmare din pag. 1-a)

grijă, iar acasă au învățat zi de zi. Numai învățînd astfel poți obține rezultate bune. Atenție! Cei care n-au procedat la fel, să ia aminte pentru anul care vine.

Zile însorite, zile de odihnă

Așadar, a început vacanța mare. Cîte bucurii îi așteaptă pe copii. Dar să știți, și vacanța-i după merit. Brad Lia abia așteaptă să plece ca în fiecare an la bunici, să se joace cu verișoara sa Mihaela. Are acolo rude, prieteni, cărora are atîtea să le povestească. Niță Daniel va pleca mai întîi în tabără. Merge pentru prima dată și e dornic să vadă, să cunoască.

— Eu, mi-a spus Topală Sonia, voi pleca tot la rude, într-un sat de pe malul Dunării. Am verișori pe care încă nu-i cunosc. Și vreau să mă împrietenesc cu ei să colind satul, împrejurimile.

Zile însorite, zile de odihnă.. Cerul s-a întunecat, vin nori de.. lacrimi pentru Boc Maria, pentru Luca Octavian, pentru Văcaru Cornel, sau pentru Nuță Viorel. Cine nu învață la timpul potrivit trebuie s-o facă în vacanță. Și e mai greu. Colegii însă merg în tabără la mare sau la munte, în excursii, la rude sau la prieteni, la ștrand. Da, vacanța-i după merit!

Un oraș într-un parc

NIȘTE COSMONAUȚI..

Mă aflam în parcul orașului Tîrgu Jiu și încercam să zăresc de la „Masa familiei" pe sub arcurile „Porții sărutului" monumentala operă a sculptorului Brâncuși „Coloana recunoștinței fără sfîrșit". Tocmai vream să mă așez pe unul din masivele scaune din jurul mesei cînd doi pionieri au trecut grăbiți pe lîngă mine.

— Ți-am spus eu că pornesc rachetele! — zicea unul din ei.

Ce rachete? E vreun rachetodrom în apropiere? m-am întrebat eu și îndemnat de curiozitate m-am luat repede după ei. N-a trebuit să merg mult și deodată m-am pomenit într-un orășel de basm în care 8 rachete multicolore descriau orbite precise în jurul... unui carusel. Va să zică acestea erau rachetele. Am așteptat să coboare primul lot de „cosmonauți" și — să nu-mi dezmint profesia — m-am dus să le iau un interviu.

— Ei, cum e în cosmos? Faceți, desigur, zboruri de antrenament!

— Da de unde! Ne distrăm — mi-a răspuns pionierul Dumitrescu Doru de la Școala medie nr. 2. Doar ne aflăm în orășelul nostru. E foarte plăcut în rachete, dar tot atît de plăcut și la parcul de mașini.

Am mers împreună spre cele 30 de mașini auto. Scutere, limuzine, autosporturi, - întreceau în colorit și viteză, cu vreo zece căluți pe care călăreau niște temerari jochei care atingeau respectabila vîrstă de... 2 ani.

Am observat însă că locatarii acestui oraș se ocupau în exclusivitate cu „sportul". (Ei spuneau „joaca").

Ce-i drept, aveau și unde să se joace. În acest orășel se mai aflau vreo 24 de leagăne, 4 caruselе acționate de forța motrică a celor dornici să se rotească în jurul unui ax, 7 balansoare veșnic ocupate și cîte altele. Și ca să fie orășelul cît mai complet, avea și două chioșcuri cu răcoritoare și dulciuri foarte atrăgătoare considerînd după numărul vizitatorilor.

...ȘI ARTIȘTI AMATORI

— Totul e bun și frumos! Dar într-un așa mare orășel care ocupă în întregime un colț de parc

voi nu faceți altceva decît să beți suc și să faceți „excursii" în carusel?

— Ba mai e și altceva — mi-a răspuns pioniera Cîndu Mihaela de la Școala generală de 8 ani nr. 3 (în asentimentul colegului său de clasă Știucă Gheorghe).

— Aici am vizionat spectacole ale teatrului de păpuși și am ascultat formația de acordeoane a Casei pionierilor. E o formație serioasă, care a luat premiul I pe regiune.

Și apoi în fiecare sîmbătă și duminică avem aici cinema. Iată ecranul, iată băncile... Avem filme nostime cu desene animate. Dar avem și o rezervație cu păuni.

— Bine, bine dar ce legătură e între filmele voastre și păuni?

— Nu! Nici una! Dar ne plac și păunii!

Tovarășul Tăerel secretarul comitetului de cultură și artă ne spunea o dată că ne va aduce și ursuleți. Nu ni i-au adus încă. Probabil că se prind mai greu. Însă despre celelalte, după cum se vede...

Într-adevăr, aici, în acest orășel ai ce vedea. Aș fi vrut să stau mai mult printre acești 200—300 de copii care se distrează zilnic în orășelul lor dintr-un parc așezat pe malul Jiului cu apele negre dar am plecat să văd și expoziția de desene" realizată de pionieri în întîmpinarea zilei de „1 Iunie".

GHEORGHIȚA reporterul

pentru conformitate
G. DUMITRESCU

LA MICROFON, ȘTEFĂNIȚĂ

Numeroase sînt știrile pe care le-am primit de la reporterul nostru, Ștefăniță.

Telefonul și-a făcut simțită prezența încă din primele ore ale dimineții. Entuziastul reporter era la post.

— Am terminat raidul pe itinerarul stabilit, ne-a informat. Peste tot, pe unde am trecut, atmosferă însuflețită de muncă. Angajamentele luate în cinstea Congresului partidului sînt traduse cu succes în fapte.

Din noianul de date transmise de proaspătul reporter desprindem cîteva.

La Hunedoara, furnaliștii de la combinatul siderurgic au îndeplinit deunăzi planul de producție pe primele cinci luni ale anului cu zece zile înainte de termen. Numai în luna mai din furnalele hunedorene s-a obținut peste plan o cantitate de fontă echivalentă cu metalul necesar fabricării a o mie de tractoare.

Nu departe de Hunedoara, la poalele stîncilor de la Teliuc, se înalță zidurile noii uzine de preparare a minereurilor de fier. Uzina a fost dată în folosință cu 45 de zile înainte de termen. De reținut că utilajul acestui nou obiectiv industrial a fost făcut în întregime la noi în țară.

La Aninoasa, harnicii mineri au trăit de curînd un eveniment deosebit: au scos la lumină peste plan cea de a zecea mie tonă de cărbune! Brigada condusă de Aurel Cristea este cunoscută nu numai printre minerii de la Aninoasa, ci și în întreaga Vale a Jiului.

Acum, în încheiere, un amănunt: Ștefăniță a plecat în documentare cu elicopterul lui Gheorghiță-reporterul. Ne-a transmis că aparatul, revizuit, s-a comportat foarte bine.

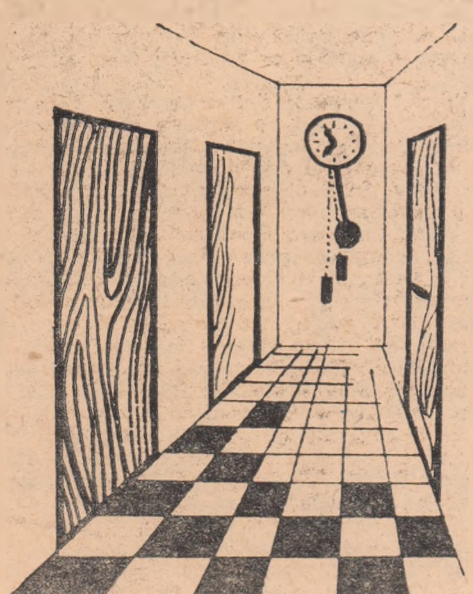
A fost de fapt și o călătorie de probă. Cum sosește la redacție, urcă Gheorghiță la bord. Pornește într-o nouă călătorie în străinătate.

Reportajul său îl găsiți în numărul viitor al gazetei, la rubrica cunoscută: „Cu E.G.R. 1 pe glob".

Pe șantierul Hidrocentralei „Gheorghe Gheorghiu Dej" de pe Argeș.

Ore de liniște

Mă uit la școala cu ziduri înalte, ascunsă în frunziș de umbră.

— Frumoasă?

— Mai încape vorbă?!

— Dar nu prea cunoști pe aici, vino cu mine.

N-am mai avut cînd să explic că vin pentru prima oară.

O imit: pășesc în vîrful picioarelor.

Se oprește în dreptul unei uși, o deschide încet. Șoptește:

— Se vede bine scena, să rămînem aici, lîngă ușă. Ai să vezi niște dansuri!.... Pe elevul din mijloc, știi cum îl cheamă? Lazăr. E cel mai bun dansator. Dar și un bun solist de muzică populară. Auzi ce frumos cîntă?!

Mă uit nedumerit.

— Ce, nu-ți place? Ei, dar uite c-a terminat, vine la rînd Pop. Cu vioara. Și Vraciu. Cu acordeonul...

Duc mîna la ureche.

— N-auzi nimic? mă întreabă.

— Nu.

— Nici eu.

Nu mi-a plăcut gluma. Am dat să plec. Mi-a făcut însă semn să stau. Și să tac. Am ieșit împreună pe coridorul lung. Nici o șoaptă. Doar pașii noștri: țac-țac! țac-țac!

A deschis altă ușă. De jur-împrejur, aranjate cu grijă, costume albe ca zăpada, înflorate cu arnici roșu și negru, viori, acordeoane, mandoline.

Zîmbește:

— Uite! Băieții... au un teren de sport grozav!...

— Or fi acolo?

— ...Chiar în spatele școlii au terenul. Singuri și l-au făcut. Pot să joace fotbal, handbal, baschet — au tot ce le trebuie. Dar... ai tras vreodată cu pușca?

— Nu înțeleg.

— Cindea... E neîntrecut la tragere la țintă! Și Popa Vasile.

Am dat să ies în spatele școlii, pe terenul de sport. Să-i văd cum trag.

Aud pocniturile gloanțelor. Sună în panoul cu cercuri negre. Bang!... Bang!...

Sună. Dar nu gloanțele vîrite între cercurile negre, ci... pendula din perete, de pe coridor.

Mă uit în jur: n-o mai văd!

A dispărut...

Am deschis palma. Hoața — mi-a strecurat un bilețel! Îl despăturesc și citesc:

„Pe băieți n-ai să-i găsești nici pe terenul de sport, cum nu i-ai găsit nici în sala de spectacole. Au pregătit ei un program, frumos, așa cum știu să facă elevii de aici, de la Tîrnăveni, de la petrol-chimie. Dar nu pentru acum, ci pentru ultima zi a anului școlar.

Orele de liniște și încordare, de acum, și le petrec mai mult ca oricînd în tovărășia cărților din bibliotecă (cam 15 000 la număr), în sălile de meditație, aprofundînd chimia în taina curcubeielor iscate după sticla eprubetelor, în laborator. Acolo ai să-l găsești și pe Borzan, viitor operator chimist, fruntaș pe școală, și pe Voinea, și pe Moga și, bineînțeles, pe Cindea, țintaș bun și posesorul unui carnet de note plin cu 9 și 10. Se pregătesc să încheie anul școlar cît mai bine, iar cei din ultimul an, al treilea, să-și ia diploma care să le ateste frumosul titlu de muncitor în specialitatea petrol-chimie".

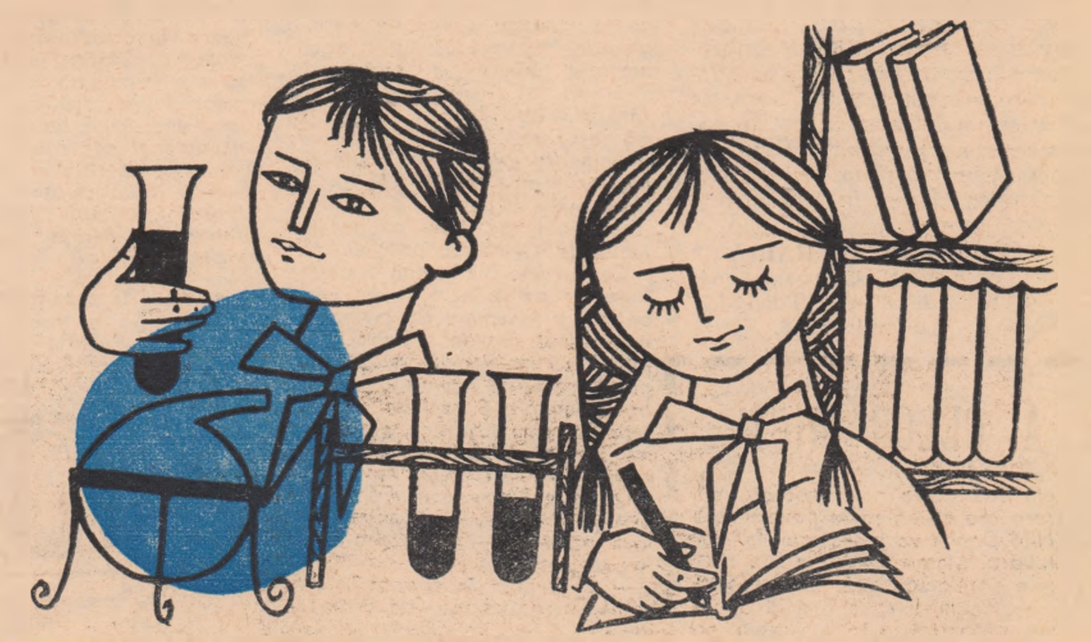
Jos, pe bilet, cu litere mari, iscălitura:

LINIȘTEA

Cu bilețelul în mînă, am pornit în căutarea elevilor: în laborator, în bibliotecă, în sălile de meditație.

Cu grijă, în vîrful picioarelor. Să nu tulbur neliniștitele ore de liniște ale sfîrșitului de an școlar.

Al. Dinu IFRIM

ȘCOLI NOI LA SATE

E o mare bucurie să înveți în școală nouă. Clasele spațioase, ferestrele prin care pătrunde lumina larg, băncile noi nouțe, mirosul proaspăt de var, totul, totul, te face să fii mai vesel, să înveți cu mai multă plăcere.

Și spre marea bucurie a copiilor, cu fiecare an, în satele și orașele din oricare colț de țară se deschid tot mai multe șantiere de construcții pentru școli. Bunăoară în regiunea Suceava, anul acesta numărul claselor va crește cu încă 155. Se ridică școală nouă și la Săveni, și la Ițcani, și în comunele Grămești, Vama, Breaza de Sus, Moldova, Sulița și în alte comune din regiune.

Tot în școală nouă vor învăța începînd cu acest an și copiii din comuna Gurghiu, raionul Reghin. Aici a fost ridicată de curînd o școală medie cu 8 săli de clasă spațioase, cu două laboratoare de fizică și chimie dotate cu aparate și mobilier nou.

...E o mare bucurie să înveți în școală nouă!

PENTRU PIONIERII IEȘENI

Într-un cadru pitoresc al Iașului, se ridică o clădire frumoasă, care de scurt timp e vizitată zilnic de sute de pionieri din oraș. E noua casă a pionierilor, unde copiii își petrec în modul cel mai plăcut o parte din timpul lor liber.

În cele aproape 20 de încăperi ale noului edificiu își desfășoară activitatea cercurile de artă plastică, de științe naturale, balet, radio, foto, aeromodele și altele. Pentru serbările pionierești a fost amenajată o sală cu aproape 300 de locuri, iar la club se pot organiza vizionări la televizor, concursuri de șah, audiții muzicale, lectură.

O dată cu instalarea în noul sediu, Casa pionierilor a fost înzestrată și cu mobilier nou.

...Încă un dar prețios, pentru care copiii mulțumesc din inimă partidului.

SATUL NOST' ÎI CA O FLOARE

Frunzuliță de cicoare,
Satul nost' îi ca o floare,
Înflorită pe răcoare,
Cu petale, mîndre case,
Case mari și luminoase.
Case mîndre ca bujori,
Uliți, ghirlande de flori.

Frunzuliță de cicoare,
Satul nost' îi ca o floare.
Primăvara înflorită,
De brumă neofilită,
De soare nevestejită.

Frunzuliță de trei fire,
Ceteră cu vers subțire,
Zi cîntec de mulțumire,
Cîntec drag partidului
Că ne-a dus pe drumul lui.

(Auzită în Tg. Lăpuș de **CHIRA VERA**, cercul literar „G. Coșbuc" din Tg. Lăpuș).

DE LA PRIETENII TĂI DE PESTE HOTARE

COMOARA

Copiii se jucau pe cîmpul inverzit din marginea satului lor, Groszovice (R.P. Polonă), lingă un mal argilos.

Deodată, unul dintre ei se opri la gura unei surpături făcută in mal. Strigă cit il ţinu gura :

— Wladislaw, Radomir !... O comoară ! Am găsit o comoară !

O droaie de copii se adunară în jur. De sub bulgării roşcaţi se zărea ieşind la iveală un obiect.

— Ce să fie ! ? se întrebă unul mai îndrăzneţ, sărind înăuntru. Apucă şi trase : era un toporaş antic. Dădu bulgării la o parte şi descoperi cîteva vase de argilă, apoi un frumos colier din bronz.

Copiii au strins obiectele cu grijă şi le-au dus la şcoală.

Arheologii chemaţi la faţa locului le-au cercetat şi au constatat că au o vechime de peste două milenii. Extinzind cercetările, au descoperit şi alte obiecte preţioase din antichitate.

Bineinţeles, de un mare ajutor în cercetările arheologilor au fost copiii din sat.

Pionierii ghanezi participă cu însufleţire la activităţile de folos obştesc. Iată-l pe unul dintre ei împărţind gazeta lor pionierească.

ŞCOLARII DIN MALI

Pe vremea cind în Mali stăpîneau colonialiştii, la sărăcia aciuată în colibele băştinaşilor se adăuga întunericul analfabetismului. Mii şi mii de copii rămîneau neştiutori de carte sau abia dacă puteau să descifreze alfabetul. Şcolile primare nu cuprindeau decît 66 900 de elevi, reprezentînd doar 8 la sută din numărul total al copiilor de vîrstă şcolară.

Prin lupta dîrză a poporului şi-a cîştigat independenţa şi această ţară africană. Tînărul stat independent a pornit la înlăturarea grelei moşteniri lăsate de colonialism. Din bugetul statului s-au alocat sume importante pentru nevoile învăţămîntului. Numărul şcolilor numite funcţionale, date în folosinţă în ultimul timp, s-a ridicat la 160. Elevii primesc în şcoală, paralel cu pregătirea teoretică, şi o temeinică instruire practică.

De asemenea, a crescut numărul şcolilor care pregătesc învăţători. Un loc important în pregătirea de cadre didactice îl ocupă şcoala normală superioară din Bamako.

CINECLUBUL „VULTURUL"

De la cine a pornit iniţiativa, nu-şi mai aminteşte nimeni acum. Cert este un lucru : într-o dimineaţă, un elev a venit la şcoală cu un vraf de fotografii, care de care mai interesante.

— Tu le-ai făcut ?

— Da !

— Ce frumoase-s !

— Şi eu ştiu să fac fotografii, a intrat în vorbă un alt şcolar. Am un aparat !...

S-a constatat astfel că în şcoala lor, Şcoala elementară nr. 25 din Sofia, sînt mulţi pionieri şi şcolari care ştiu să fotografieze, care cunosc mecanismul aparatelor de fotografiat.

S-a format un cerc de fotoamatori. Aceasta la început. Cu timpul însă, datorită experienţei cîştigate cît şi faptului că elevii şi-au procurat un aparat de filmat, cercul de foto a devenit un veritabil cineclub, căruia i-au dat şi un nume : „Vulturul".

La un recent concurs pionieresc, micii cineaşti au prezentat filmul „Orarul zilnic", realizat de ei, cîştigînd primul loc.

LA PORTO ALEGRE

În Brazilia sînt mulţi cei care au ajuns la vîrsta maturităţii şi încă n-au învăţat să desluşească slovele cărţilor. Sînt mulţi şi copiii care nu ştiu carte. Ei n-au avut niciodată bucuria de a cunoaşte ce este o clasă, n-au simţit niciodată prietenia unui coleg de bancă.

Începînd însă cu anul trecut, elevii şcolilor secundare din oraşul Porto Alegre au pornit o adevărată campanie de luminare a minţilor, de alfabetizare. Dar... nu şi-au putut desfăşura activitatea pînă la sfîrşit. Au intervenit bastoanele poliţiei, arestările. Autorităţile au considerat acţiunea de alfabetizare drept „un mijloc de subversiune". Elevii din Porto Alegre n-au renunţat însă la îndeplinirea acţiunii lor nobile. Nu demult, campania de alfabetizare din Porto Alegre a reînceput. Cercurile largi ale poporului au primit vestea cu bucurie. Copiii neştiutori de carte din acest oraş vor învăţa in curind să citească !

CARTEA — BUN AL TUTUROR

Republica Cuba este prima ţară din America Latină în care analfabetismul a fost lichidat. Zeci de mii de învăţători, studenţi şi alţi intelectuali au pornit pînă în cele mai îndepărtate sate ale ţării, într-un adevărat marş pentru răspîndirea ştiinţei de carte.

Numărul şcolilor creşte neincetat. De la 8 232 de şcoli, cite existau în 1958 în întreaga ţară, în 1963 a crescut la 13 847. Numărul copiilor din şcolile elementare ale Republicii Cuba a ajuns în anul şcolar 1964—1965 la 1 300 000. Mare atenţie se acordă şi pregătirii fizice a copiilor. Pentru buna desfăşurare a activităţii sportive au fost amenajate peste 400 de terenuri sportive. Se organizează, de asemenea, competiţii pe mare, ascensiuni turistice, iar vara, tabere pentru pionieri.

Plajele însorite, poienițele din munţi, găzduiesc în fiecare vacanţă peste 130 000 de pionieri şi şcolari din toate colţurile Cubei.

Bicicliştii la sfat... Fotografia înfăţişează un grup de copii din Budapesta.

O problemă dificilă de şah ? Poate. Mai puţin însă pentru Wu Chien : micuţa jucătoare este campioană a oraşului Şanhai. În fotografie : Wu Chien împreună cu fratele ei, de asemenea, un bun cunoscător al şahului.

PE SCENĂ

— Oare cînd începe ? întreabă un băieţaş cu părul bălan, întorcînd capul peste umăr, nerăbdător.

— Acuşi, il linişteşte vecinul său. Priveşte, se mişcă !

Cortina, cît o faţă de masă de mică, se dă în lături şi pe scenă apare un flăcău cu cuşma dată pe ceafă, o veveriţă, care abia îşi tîrîie coada stufoasă, un iepure, un urs cu un nasture cusut în vîrful botului roşcat.

De undeva, dindărătul scenei, ca o ramă de geam, se aud glasurile artiştilor.

— Acesta e Serioja !

— Oleg vorbeşte acum, el e veveriţa !...

Aşadar, aţi ghicit : este vorba de un spectacol. Păpuşile sînt lucrate cu exactitate, cu artă. Cine le-au făcut ? Elevii din clasele mai mari de la Şcoala nr. 428 din Moscova.

Cît priveşte pe cei mici, ei sînt nelipsiţi de la frumoasele spectacole de păpuşi pregătite anume pentru ei, cu dragoste şi migală.

JOSE

Peste străzile Lisabonei se lăsase demult înserarea.

La un colţ de stradă, micul Jose îşi aruncă privirea într-o parte şi alta, apoi scoase din sîn un afiş mare, pe care-l lipi în grabă, pe zidul unei clădiri. Un fior de bucurie îi mîngîie sufletul. Afişele pe care i le încredinţaseră nişte studenţi, vecini, din mahalaua unde locuieşte şi el, au fost aşezate toate la loc vizibil. Şi nu l-a zărit nici un poliţist !

Ce scria pe ele ?

Alături de muncitori, studenţii Lisabonei chemau la luptă împotriva dictaturii sîngeroase a lui Salazar, s-au ridicat împotriva asupririi popoarelor din Angola, Mozambic şi din alte teritorii aflate sub stăpînirea colonialiştilor portughezi. „Tineri portughezi, refuzaţi să luptaţi în Angola. Cei ce luptă îşi asumă o parte din vină... Portugalia — Da ! Salazar — Nu ! Ridicaţi-vă împotriva tiraniei".

Asemenea chemări apar deseori pe zidurile Lisabonei. Cu toate că poliţia intervine cu brutalitate, lupta tineretului pentru condiţii mai bune de învăţătură, împotriva colonialismului, ia tot mai multă amploare.

Cum ne comportăm

SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE ADI ŞI MIHAI

Dacă voi, Adi şi Mihai, v-aţi afla acum aici, la redacţia „Scînteii pionierului" în paginile căreia a apărut cu cîteva săptămîni în urmă articolul care vorbea despre abaterile voastre, aţi putea citi multe, foarte multe scrisori sosite din întreaga ţară, ale căror rînduri vă sînt adresate vouă. Dar pentru că vă aflaţi la sute de kilometri, pentru că aceste scrisori cuprind rînduri deosebit de interesante pentru voi ne-am gîndit să folosim din nou paginile gazetei pentru a vi le face cunoscute măcar în parte.

Trebuie să deveniţi oameni folositori!

E un îndemn pe care-l conţin toate scrisorile primite. De unde izvorăşte el? Cred că ştiţi şi voi, Adi şi Mihai, că în societatea noastră cetăţenilor, fie mici sau mari, le este străin egoismul. Ne bucurăm cu toţii cînd cineva obţine un succes, şi cu toţii ne întristăm cînd cineva greşeşte. Abaterile pe care le-aţi săvîrşit i-au întristat pe cititorii gazetei, pentru că voi nu le sînteţi indiferenţi. Dar mai ales i-au îngrijorat: **„Unde vor ajunge dacă vor merge pe drumul indisciplinei şi deprinderilor rele? Ce vor face în viitor?"** — iată întrebările pe care şi le-au pus cu toţii după ce au citit articolul. Şi, înţelegînd că aţi apucat pe un drum greşit, ştiind că încă mai aveţi timp să vă îndreptaţi, toţi vă îndeamnă, plini de îngrijorare pentru viitorul vostru: **„Adi şi Mihai, străduiţi-vă să deveniţi oameni folositori societăţii noastre noi!"**

„Uitaţi-vă în jurul vostru! — vă scrie pioniera SETRARU ZARAFINA, din comuna Ruginești, regiunea Bacău. **Colegii voştri învaţă, se străduiesc să acumuleze cît mai multe cunoştinţe pe care să le folosească mai tîrziu; tovarăşii profesori vă împărtăşesc cu dragoste şi răbdare aceste cunoştinţe: părinţii şi ceilalţi consăteni lucrează pe ogoare, ca să strîngă recolte cît mai mari. Fiecare, după puterile lui, se străduieşte să fie folositor cu ceva. Oare voi nu puteţi? Ba da. Numai să vreţi şi veţi putea. Şi trebuie să vreţi, Adi şi Mihai, să învăţaţi, să munciţi cinstit, să vă comportaţi ireproşabil, aşa cum se cere unor elevi".**

Cu gîndul la obligaţiile voastre de elevi, la viitorul vostru, BUZDUGAN GHEORGHE, elev în clasa a VII-a de la Şcoala generală de 8 ani din comuna Valea Vinului, situată numai la 3 km. de şcoala voastră, vă adresează cuvinte calde: **„Gîndiţi-vă, Adi şi Mihai, la condiţiile minunate de învăţătură pe care ni le-a creat partidul şi guvernul nostru, gîndiţi-vă la atenţia şi dragostea cu care sîntem înconjuraţi de către tovarăşii profesori, părinţi şi toţi ceilalţi consăteni, la perspectivele frumoase pe care le avem în viitor. Vom putea îmbrăţişa orice profesie dorim, prin muncă ne putem realiza orice ideal. În interesul vostru, spre bucuria noastră a tuturor, trebuie să înţelegeţi acum, cît încă nu-i prea tîrziu, că e neaparată nevoie să vă străduiţi să deveniţi oameni folositori societăţii noastre".**

Ascultaţi sfaturile noastre!

În scrisorile primite, cei care ni se adresează nu rămîn numai la îndemnul de care v-am vorbit mai sus. În dorinţa lor de a vă şti cît mai curînd păşind alături de toţi ceilalţi colegi ai voştri, mulţi pionieri şi elevi se străduiesc să vă arate ce anume trebuie să faceţi acum. OPRIŞAN CONSTANTIN de la Şcoala generală de 8 ani din Cîrstăneşti — Argeş vă sfătuieşte ca înainte de toate să rupeţi orice legătură cu acei „prieteni", şi să vă scoateţi din minte ideea că şcoala este pentru „fraieri". **„Şcoala** — vă asigură Costel — **are una dintre cele mai nobile sarcini: să ne dea posibilitatea să ne însuşim cunoştinţele necesare pentru viaţă, să ne educe şi să ne crească în aşa fel, încît să devenim oameni adevăraţi, în care partidul şi poporul să poată avea toată încrederea. De aceea vă spun: nu mai lipsiţi de la ore, fiţi atenţi la explicaţii, cereţi ajutorul colegilor şi tovarăşilor profesori şi învăţaţi cu sîrguinţă pentru a recupera rămînerea în urmă."**

Pioniera RADU MARIANA din comuna Tomşu, regiunea Iaşi, e abia în clasa a III-a. Cu toate acestea, deşi nu are cine ştie ce cunoştinţe de medicină, ea ştie de la părinţi, de la tovarăşii profesori, că băutura şi tutunul, mai ales la o vîrstă fragedă ca a voastră, dăunează sănătăţii. Şi, cum ţara are nevoie nu numai de oameni bine pregătiţi, ci şi sănătoşi, vă sfătuieşte din inimă, pentru binele vostru, să vă lăsaţi şi de vin şi de ţigări. Cît despre furt... Adi şi Mihai, atît de gravă şi ruşinoasă este această abatere, încît mulţi dintre cei care ne-au scris nici nu-i spun pe nume, îşi exprimă convingerea că voi n-o să mai cădeţi niciodată în această greşeală.

Avem încredere în voi

Dragă Adi şi Mihai! În fiecare dintre scrisori este exprimată convingerea că abaterile voastre sînt un incident trecător, este exprimată încrederea că voi veţi înţelege că aţi greşit şi vă veţi întoarce cît mai repede cu putinţă pe drumul cel bun. Ce-i face pe zecile de pionieri şi elevi care ne-au scris să-şi exprime această încredere în voi? Se gîndesc la faptul că ani de zile voi aţi învăţat într-o şcoală de-a noastră, în care elevii primesc o educaţie dintre cele mai frumoase, că e imposibil ca voi să nu vă fi însuşit măcar în parte această educaţie; se mai gîndesc la faptul că pînă nu de mult aţi fost nişte elevi buni, disciplinaţi, că tovarăşii profesori, colegii voştri, vor şti să vă ajute în continuare, cu atenţie şi răbdare, ca să reveniţi în rîndurile celorlalţi elevi. **„Deşi v-aţi făcut vinovaţi de abateri grave** — vă scrie pionierul PAVEL GHEORGHIŢĂ din comuna Odobasca — Focşani — **noi totuşi credem că în conştiinţa voastră mai există cel puţin un mugure al educaţiei frumoase pe care aţi primit-o în şcoală, din care poate oricînd să crească ceea ce este nobil şi bun în omul nou. Străduiţi-vă Adi şi Mihai să crească şi să înflorească acest mugure, şi o să aveţi parte de multe bucurii în viaţă!" „Şi în şcoala noastră au fost cîţiva elevi care au săvîrşit abateri destul de grave de la disciplină, neglijau învăţătura. Dar colectivul nostru de elevi, împreună cu tovarăşii profesori, au căutat şi-au găsit cele mai potrivite metode prin care au reuşit să-i convingă că greşesc. Şi ei s-au îndreptat, au devenit mult mai disciplinaţi, şi-au îmbunătăţit simţitor situaţia la învăţătură. De aceea sînt convins că la fel ca aceşti colegi ai mei** — îşi exprimă părerea eleva CIOATĂ RODICA din Săuceşti — Bacău — **şi voi, Adi şi Mihai, veţi înţelege că aţi greşit comportîndu-vă aşa cum am aflat noi din articol, că vă veţi strădui din toate puterile voastre să reveniţi la o purtare exemplară, că veţi îndrăgi munca, că veţi preţui cartea, că îi veţi asculta pe tovarăşii profesori, pe consătenii voştri care vă doresc din inimă numai binele".**

Aşteptăm veşti bune despre voi

Pornind de la această convingere, acordîndu-vă toată încrederea lor, mulţi dintre pionierii şi elevii care ne-au scris îşi exprimă dorinţa de a citi în paginile unuia dintre următoarele numere ale „Scînteii pionierului" un articol în care să se spună că v-aţi schimbat în bine comportarea. Şi noi, dragă Adi şi Mihai, dorim din toată inima să putem scrie cît mai curînd un articol intitulat: „Adi şi Mihai au revenit pe drumul cel bun". **DEPINDE NUMAI DE VOI, NUMAI DE FELUL ÎN CARE VEŢI ÎNŢELEGE SĂ NU ÎNŞELAŢI ÎNCREDEREA CE VI S-A ACORDAT, DE FELUL ÎN CARE VEŢI ÎNŢELEGE SĂ ASCULTAŢI SFATURILE PE CARE LE-AŢI PRIMIT.**

C. DIACONU

P. S.
Despre comportarea lui Adi şi Mihai ne-au mai scris pînă în prezent: Hoajă Mariana — Sudiţi-Feteşti; Iacob Ana — Uleiug - Maramureş; Patriţescu Silvia — Crainici-Strehaia; Onei Maria — Dulceşti-Dobrogea; Andrei Dumitru — Terpeziţa-Oltenia; Jianu Iorgu şi Patîrcă Mărioara Gogoşu-Oltenia; Giumba Florica — Mihai Viteazu-Dobrogea; Ion Mariana — Castra-Nova-Caracal, Carpiuc Elena — Lunca-Botoşani; Mituţă Constantin — Oteşeni-Argeş; Bucea Victoria — Hamba-Sibiu; Dădălău Elena — Niculişti-Strehaia; Socolau Doina — Andrid-Carei; Olivici Doina — Oradea; Gîrţoman Oltea — Rm. Vîlcea-Argeş; Avram Ion — Gornea-Banat; Prefac Ileana — Nehoiaşi-Cislău; Dumitrescu Emil — Puieşti-Oltenia; Stan Victoria — Vişina Veche-Corabia; Neacşu Constantin — Silişteni-Argeş; Matiş Viorica — Călăţele-Cluj; Iancu Aurel — Aninoasa- Hunedoara; Visilescu Gheorghe — Curtişoara-Balş; Gheorghiu Gheorghina — Jirlău-Făurei; Albişor Emil — Şcoala generală de 8 ani nr. 17-Craiova; Gheorghe Gheorghe, Ioniţă Gheorghe şi Nae Octavian — Răzvan-Lehliu; Vlad Marius — Şcoala medie „Mihai Eminescu"-Cluj; Buche Aneta — Liveni-Suceava; Şchiopu Marin — Ştefan cel Mare-Feteşti; Andreica Lucia — Cărăşeu-Satu Mare; Popescu Maria — Bărbăteşti-Oltenia, Palinciac Ana — Turnu Mare-Maramureş; Pascu Rodica — Ileana-Bucureşti; Grosu Dan — Şcoala medie nr. 1-Suceava; Iancu Mariana — Cheud-Cluj; Halasz Magdalena — Şcoala generală de 8 ani nr. 1-Tîrnăveni; pionierii detaşamentului nr. 2 — Şcoala generală de 8 ani Redea-Oltenia; pionierii detaşamentului nr. 5-Şcoala generală de 8 ani — Valea Ohaba-Banat; elevii clasei a III-a de la Şcoala generală de 8 ani — Salcău-Braşov; elevii clasei a V-a de la Şcoala generală de 8 ani nr. 2-Braşov.

Sfîrşit de an şcolar. Recapitulînd materia, efectuînd încă o experienţă în laborator cunoştinţele se adîncesc, se îmbogăţesc.

Interviul nostru

PRIMA PROMOŢIE

Şcoala generală de 8 ani a devenit obligatorie. Prima promoţie de absolvenţi se află în pragul examenului. Despre acest eveniment — examenul de absolvire al clasei a VIII-a — am stat de vorbă cu tovarăşul GHEORGHE BOGDAN, director la Şcoala generală de 8 ani din comuna Aştileu, raionul Aleşd, regiunea Crişana. Tovarăşul director este preşedintele comisiei de examinare, aşa că a avut multe lucruri să ne împărtăşească:

— Problema examenului şi, legat de acesta, orientarea profesională au fost prezente încă de la începutul anului în toate discuţiile copiilor cu noi, profesorii, în discuţiile cu părinţii. Ceea ce ne-a îngrijorat în primul trimestru au fost cei patru corigenţi. Dar colegii, profesorii şi, desigur, cei în cauză au făcut tot ce era necesar ca lucrurile să nu rămînă aşa. Acum, în examen intră toţi cei 32 de elevi.

— Şi... cu şansa de a absolvi 32?

— Bineînţeles! În zilele care au rămas pînă la examen se dă o adevărată „bătălie". Baza este studiul individual, însă orele de consultaţie care s-au organizat în fiecare zi, sperăm să-i ajute şi mai mult în sistematizarea materiei, în lămurirea unor probleme.

— Imediat, după terminarea cursurilor a început „bătălia" despre care vorbeaţi?

— Nu, am hotărît ca prima zi de vacanţă să fie o zi... de odihnă, de relaxare. Şi, am organizat o mică excursie de o zi la Băile Victoria, la centrul şcolar din Oradea. Ne-am plimbat, am discutat despre viitor...

— Cum aţi hotărît, bineînţeles împreună cu elevii, să fie folosit timpul de pregătire al examenului?

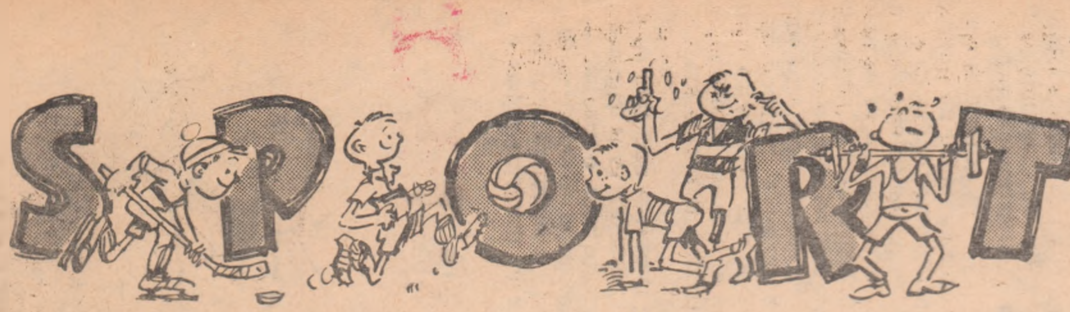
— În fiecare zi, trei ore, tovarăşii profesori îi vor ajuta la diferite materii să-şi fixeze noţiunile, vor insista mai ales la acele obiecte care înglobează şi materiile din anii trecuţi (română, matematică, agricultură). Şi părinţilor li s-a cerut colaborarea în organizarea raţională a timpului de învăţătură, în crearea de condiţii cît mai bune de studiu.

— Să zicem că toate aceste pregătiri febrile s-au terminat: a început examenul! Puteţi anticipa, sugerîndu-ne cum va fi atunci?

— Clasa este strălucitor de curată, bujorii din vaze sînt ...îmbujoraţi. O vedeţi pe Trofilov Ana? Este fetiţa aceea cu ochi strălucitori, nerăbdătoare să răspundă. În timpul anului a avut numai note de 10. Lîngă ea, brunetă, cu bentiţă albă pe cap, stă Blaga Viorica. E puţin emoţionată. Va răspunde însă bine, cu siguranţă. Să nu-l uit pe Moţoc Vasile. El vrea să devină tractorist. De aceea a şi luptat să-şi ridice notele în ultima vreme. Nu se poate ca acum să nu meargă totul bine. De altfel ca şi toţi colegii lui...

Elena MANESCU

Scînteia pionierului

DIN INIȚIATIVA CLUBULUI DINAMO CUPA „1 IUNIE" LA FOTBAL

• PESTE 100 DE GOLURI MARCATE • CEA MAI TEHNICĂ ECHIPĂ • ȘI CEA MAI TÎNĂRA

În orice cartier al Bucureștiului te-ai duce, fie dimineața, fie după-amiaza ai să întilnești zeci și sute de copii practicînd același sport : fotbalul. Ei bine, într-o zi, de pe la începutul lunii martie, în toate aceste cartiere ale Bucureștiului au apărut niște afișe scrise cu litere mari : **„Clubul Dinamo organizează pentru voi un compartiment al străzilor. Formați-vă echipa și veniți imediat cu cererea de înscriere la sediul clubului din Șoseaua Ștefan cel Mare".**

N-au trecut decît cîteva zile și tovarășul Milea, secretarul „Tînărului Dinamovist" a și început să fie asaltat cu cererile de înscriere. Unele echipe ca cea a blocurilor de pe „Magistrala Nord-Sud", a blocului „Cireșica", antrenată de fostul internațional Ene I, ca cele de pe străzile Mintuleasa, Cazărmii, Fabrica de Spirt au arătat chiar și sistemul în care vor juca.

De la 25 aprilie, ziua deschiderii oficiale a campionatului și pînă la 23 mai, ziua în care s-a jucat finala, parcul sportiv „Dinamo" a cunoscut o animație deosebită. Sute și sute de suporteri, copii și oameni vîrstnici au venit să susțină echipa de pe strada lor. Datorită sistemului de joc eliminatoriu, meciurile au fost deosebit de palpitante încă de la prima lovitură de începere. Inaintea fiecărui meci, echipa însă trebuia să îndeplinească o mică formalitate. Legitimarea jucătorilor. Ori aceasta se făcea pe baza carnetului de note. O singură notă de 5 sau 6 însemna anularea dreptului de joc pentru jucătorul respectiv.

Echipa de pe strada „Fabrica de spirt", cea mai tînără echipă, a produs o adevărată surpriză.

Scor — 3-1 pentru echipa de pe strada „Fabrica de Spirt". O frumoasă victorie a repurtat această echipă și în fața fotbaliștilor de pe strada „Cazărmii" pe care au învins-o cu 2-1.

O altă echipă care ne-a atras atenția în mod deosebit a fost aceea de pe strada „Beiu Constantin". Cei 11 jucători, avînd vîrsta între 9-14 ani, practicau un fotbal curat, gîndeau fiecare acțiune, aplicînd diferite scheme tehnice și tactice. Pentru jocul lor au fost felicitați chiar și de echipa primă a clubului „Dinamo". Cei trei frați Ionescu, Ion, Constantin și Istrate (gîndiți-vă la frații Nunveiler...) au fost cei mai buni de pe teren

Echipa străzii „Mintuleasa", cîștigătoarea „Cupei 1 Iunie" : Constantin Mircea, Pricop Vasile, Stănescu Arin, Stoichițoiu Paul, Butuc Gheorghe, Scarlat Lazăr, Manciu Dumitru, Sandu Mihai, Dima Cristian, Badea Ion, Gheorghiță Ion, Niculescu Petre.

Au fost și contestații. Echipa de pe strada „Caranda" scria in contestația ei : **... În timpul execuției loviturii de la 11 m, portarul nu a stat pe linia porții și în afară de aceasta s-a mișcat în timpul execuției loviturii...** Cercetînd faptele secretariatul clubului a hotărît rejucarea meciului felicitîndu-i totodată pe micii fotbaliști de pe Caranda pentru cunoașterea regulamentului de fotbal.

Dar zilele s-au scurs și-n competiție au mai rămas doar trei echipe care urmau să-și dispute întîietatea. Prin tragere la sorți, s-a hotărît ca în semifinală să se intîlnească echipele de pe strada „G-ral Ipătescu" și B-dul „Ilie Pintilie". La sfîrșitul reprizei secunde scorul era de 2-2. Fiecare echipă a beneficiat de 5 lovituri de la 11 m. Cîștigă cu scorul de 7-4 echipa de pe strada „G-ral Ipătescu". Iată în sfîrșit și finala. O zi cu soare. În jurul terenului de fotbal s-au adunat parcă toți copiii de pe strada „Mintuleasa" și de pe strada „G-ral Ipătescu". Încă de la început, meciul a fost deosebit de palpitant. După consumarea celor două reprize scorul era 2-2. Au urmat, regulamentar, loviturile de la 11 m. Primii trag cei de pe „Mintuleasă". Privirile tuturor erau îndreptate spre Oprea Adrian, portarul echipei de pe strada „G-ral Ipătescu". Prima lovitură. Explozie de aplauze. Adrian apără. Sandu Mihai, centrul înaintaș al echipei „Mintuleasa", aranjează cu atenție mingea, studiază poziția portarului și trage. Gol ! Au mai urmat încă trei goluri. A venit și rîndul celor din echipa „G-ral Ipătescu". Prima lovitură. Gol ! Parcă se și vedeau de-acum primind mult rîvnitul trofeu. Al doilea șut însă e reținut de Bătrînu Mircea, portarul echipei de pe „Mintuleasa". Din cauza emoției a treia lovitură nu mai nimerește spațiul porții. Micii fotbaliști de pe „Mintuleasa" se îmbrățișează, se sărută în aplauzele galeriei. Erau de acum virtual cîștigători ai „Cupei 1 Iunie".

Voi, cei din București, care citiți aceste rînduri, nu uitați că la Clubul Dinamo se așteaptă cererile voastre de înscriere pentru noul campionat al străzilor dotat cu cupa „Vacanța de vară 1965".

Radu POPA

SPORTUL — UN PRIETEN AL ELEVILOR DIN GĂLBINAȘI

De un frumos renume sportiv se bucură elevii Școlii generale de 8 ani din comuna Gălbinași, raionul Oltenița. An de an, participarea lor la numeroase concursuri se soldează cu performanțe de valoare, cu victorii.

Dorind să aflăm cîteva din „secretele" aflate la baza succeselor sportive ale școlarilor din Gălbinași, i-am luat un scurt interviu tovarășului director Dumitrescu Mihai, el însuși iubitor al sportului și pasionat sprijinitor al activității sportive din școala pe care o conduce.

„Cheile succeselor sportive ale elevilor școlii noastre — ne-a spus tovarășul director Dumitrescu — sînt, după părerea mea, următoarele:

— o puternică atracție pentru educație fizică și sport a majorității elevilor școlii noastre ;

— un fond de disciplină, care domnește în pregătirea sportivă a elevilor și care este, cred eu, condiția determinantă a succeselor.

— realizarea paralelei „buni la învățătură — buni la sport". Am urmărit mulți elevi fruntași în sport ; dintre ei, 90 la sută sînt fruntași și la învățătură. Explicația ? Seriozitatea pe care o vădesc în problema nr. 1 a oricărui elev, învățătura, este o calitate care și în pregătirea sportivă duce la succes.

Cu sentimentul că vrînd-nevrînd îi nedreptățesc pe mulți dintre cei care ar merita să fie citați, voi aminti numele pionierilor Berbici Maria, Pîrvu Ion, Vlad Aurel, Ion Alexandru, Enache Victor, Badea Gheorghe, Dinu Ion, fruntași în catalog ca și pe terenurile de sport.

Aș mai adăuga că elevilor școlii noastre li s-au creat condiții foarte bune pentru practicarea sportului. Pe lîngă o frumoasă bază sportivă, cuprinzînd terenuri de handbal, volei, baschet, precum și o pistă de atletism de 60 de metri și, bineînțeles, o groapă pentru sărituri, elevii noștri au la dispoziție echipament sportiv complet (printre care 80 perechi de schiuri, peste 20 de mingi, 25 de perechi de ghete de handbal și alte materiale).

Acestea ar fi, în cîteva cuvinte, „secretele" succeselor sportive ale elevilor noștri.

Interviu luat de
M. POP

PETALELE MAGNOLIEI

Cînd scriu aceste rînduri, la picioare îmi curge Pietroasa. Spumegă izbindu-se vijelioasă de stînci. Și-n cîntecul ei voinicesc deslușesc parcă mîndria ei de a trece, falnică, maiestuoasă prin această așezare de oameni gospodari, Pietroasa. Iar puțin mai sus, în fața școlii văd cum ninge, învăluind pămîntul cu albul lor imaculat, petalele uriașei magnolii. Căci lucru ciudat — aci în creierul munților Bihorului, Magnolia, acest arbore de pe țărmurile veșnic însorite, a venit să trăiască — cine știe de către cine adus — în ținutul acesta bătut de vînturile și gerurile iernii. Și în fiecare an, primăvara tîrziu, petalele lui luminează curtea veselă a școlii.

Pentru că, să știți, copiii din Pietroasa sînt veseli ca semenii lor de pretutindeni, harnici că-ți vine să-i lauzi și frumoși și voinici așa cum sînt locuitorii acestor munți.

Am poposit la școală îmbătat încă de măreția peisajului din jur, de cîntecul de vrajă al Pietroasei — „Crișul Pietros" cum i se mai spune... și am descins, nepregătit încă un asemenea moment, în mijlocul utemiștilor de la școală, întruniți în adunare generală. Primeau doi dintre colegii lor dintr-a VIII-a în rîndurile U.T.M. : Balș Antița și Coroban Alexandru. O fată și un băiat. Stau, puțin emoționați, și așteaptă un moment important din viața lor — acela al pășirii în rîndurile Uniunii Tineretului Muncitor. Și poate emoția lui Coroban e și mai mare cînd vede că în prezidiul adunării sînt aleși trei tovarăși... fete : cele mai bune eleve din clasă, cele mai destoinice utemiste Pop Eva, secretara, Crișan Maria și Curta Voara.

Dar adunarea începe și utemiștii mai vechi vorbesc despre cei doi așa cum numai cineva care îi cunoaște foarte bine poate vorbi... Așa cum vorbesc niște prieteni. Dar și Crișan Maria, și Tică Maria, și Toma Gheorghe, Cireap Vasile sau Costea Viorica nu se mulțumesc să arate despre cei doi că sînt elevi buni, silitori, buni tovarăși și pionieri activi... Ei nu se sfiiesc să vorbească despre Coroban că, uneori, e prea molatic, vorbește agale (și se pare că... merge la fel !) și nu se dau în lături să-i amintească Antiței Balș că puțin mai multă stăruință i-ar aduce note și mai mari. Iar ei doi au venit aci, în fața organizației U.T.M. să spună cum învață ei, la ce acțiuni au participat, cum se comportă... Și deși sînt copii de ispravă, așteaptă impresionați clipa cînd Pop Eva va rosti — și ea emoționată : „În unanimitate ați fost primiți în rîndurile organizației revoluționare de tineret".

Cei prezenți îi cunosc foarte bine atît pe Antița Balș, cît și pe Coroban Alexandru. Privesc în bănci și-l aflu pe Iga Ion, singurul utemist din clasa a VII-a și... președintele unității de pionieri. Despre el — după adunare — Crișan Maria, din comitetul organizației de bază U.T.M. — Școală, avea să-mi povestească : „Ion este un băiat foarte harnic — atît acasă, cît și la școală. Dar cu osebire e harnic în organizația de pionieri. „Iar ea, ca fostă președintă de unitate, știe ce spune !

Stau de vorbă cu Iga, cu Crișan... vorbesc pe îndelete cu proaspeții primiți în U.T.M. și aflu că printre ultimele lor acțiuni se află înfrumusețarea școlii (grădina din spate e o bijuterie a artei grădinăritului !) și a comunii. Bineînțeles, în primele rînduri ale participanților la aceste acțiuni — și cei doi, a căror primire abia a fost votată.

Tovarășul Teodor Petruțiu, primul secretar al Comitetului raional Beiuș al U.T.M. i-a felicitat pe noii utemiști, le-a urat noi succese și, după ce a vorbit tuturor despre realizările regimului democrat-popular în raion, a urat lui Coroban și Antiței Balș să-și îndeplinească noile lor idealuri : de a ajunge electrician și croitoreasă de ispravă !

...A doua zi cînd am părăsit Pietroasa, m-au urmat multă vreme acordurile vesele ale unui cîntec pionieresc — brigada de agitație pionierească se pregătea pentru concursul cultural-artistic. Am dus cu mine nu numai două mari flori de Magnolia, dar și o parte din dragostea — curată ca petalele Magnoliei — și elanul cu care acești tineri pășesc în viață educați de organizația de pionieri.

Ștefan ZAIDES

PAGINA NOASTRA

Călătorul

S-a sculat călătorul în zori și cu puteri încă plăpînde a pornit în marea călătorie ca să descopere viața — pe care o voia bogată, plină, neasemuită și să găsească lucrul cel mai de preț prin care să-și făurească fericirea.

A mers el zile și nopți însetat și nemîncat cînd, într-o zi, a întîlnit un bătrîn ce abia își mai mișca mădularele obosite... și l-a întrebat să-i spună care e lucrul cel mai de preț.

„Lucrul cel mai de preț e tinerețea, călătorule !“ i-a spus bătrînul și s-a așezat să se odihnească pe o piatră din marginea drumului.

Și a mers călătorul mai departe și a întîlnit un bolnav în care abia mai pîlpîia scînteia vieții...

„Lucrul cel mai de preț e sănătatea, călătorule !“ i-a spus acesta... dîndu-și sfîrșitul pe iarba din marginea drumului.

Și iar a mers și a mers călătorul pînă la bătrînul sihastru din peștera munților și l-a întrebat și pe acesta.

„Lucrul cel mai de preț e înțelepciunea !“ i-a răspuns sihastrul și s-a înturnat la cărțile lui...

Și a mers astfel călătorul întrebînd și căutînd de-a lungul și de-a latul pînă i-a trecut tinerețea și și-a pierdut sănătatea și a obosit; s-a așezat să se odihnească și el pe piatra din marginea drumului... și a oftat, gîndindu-se că se apropie de sfîrșitul călătoriei și că n-a aflat încă lucrul cel mai de preț care să-i umple viața și să-i aducă fericirea.

Crăiasa furnicilor trecu atunci pe acolo înconjurată de un grup de furnici tinere, pe care tocmai le învățase cum să se ajute între ele și să rostogolească mai cu spor un bob mare de grîu pentru hambarul furnicarului.

— De ce oftezi, călătorule ? l-a întrebat crăiasa. Iți pot fi de folos cu ceva ?

— Mă poți tu oare învăța care e lucrul cel mai de preț, cînd de la nimeni nu l-am putut afla, deși am pornit în zori călătoria și am mers neobosit, mereu ? — îi zice plin de amar călătorul.

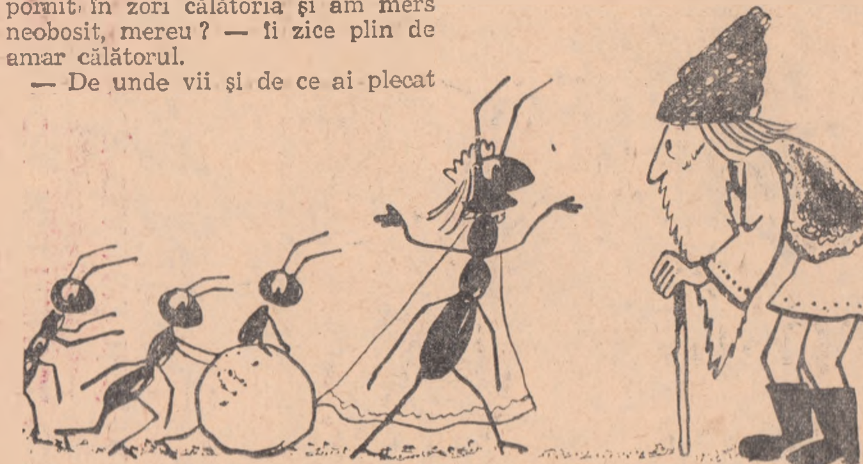
— De unde vii și de ce ai plecat de la ai tăi, străine ? îl dojeni crăiasa... Oare n-ai știut că lucrul cel mai de preț e munca în mijlocul lor și dragostea de oameni care-ți umple viața, dîndu-ți fericirea ? Intoarce-te la ei !...

„Prea tîrziu !“... murmurară pădurile și apele.
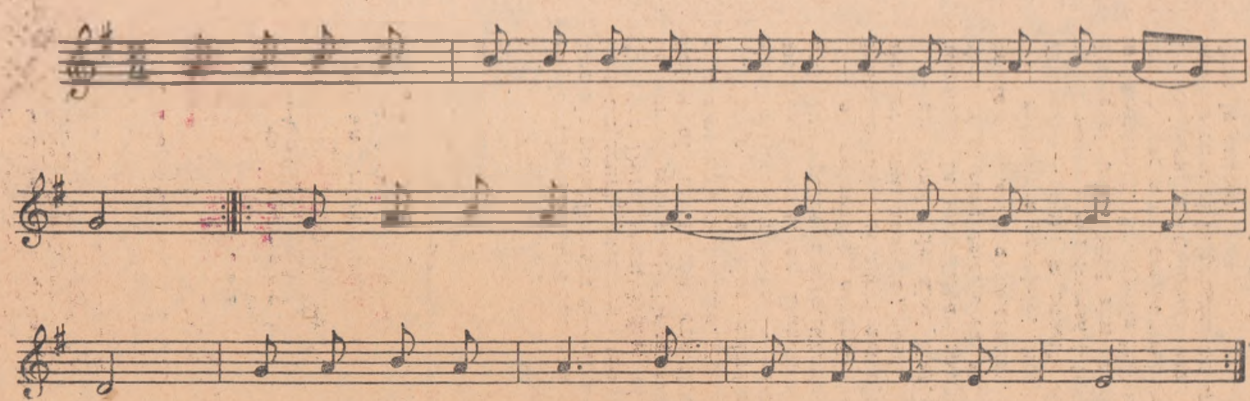
„Prea tîrziu !“ ciripiră în cor păsările.

„E prea tîrziu !“... suspină călătorul și își dădu duhul pe marginea drumului, așa cum trăise toată viața...

POPESCU DANA
membră a cercului literar de la Palatul pionierilor din București

CÎNTEC DE PRIMĂVARĂ

NOAPTE SENINA

Natura a adormit,
De parfum e plină ;
Stelele au răsărit,
Noaptea e senină.

Păsările dormitează.
Florile-n grădină
Tulpinițele-și apleacă,
Apele suspină.

Chiar și luna-i somnoroasă —
Trece visătoare.
Rîde-n noaptea răcoroasă
O privighetoare.

POP VERONICA
cl. a VI-a
raionul Gherla, regiunea Cluj

ANOTIMP VESEL

Primăvara bate-n geamuri
Iată primii ghiocei !
Mugurii plăpînzi pe ramuri,
Se deschid curînd și ei.

Cînd natura reînvie
Florile răsar cunune
Iară noi cu bucurie
O să luăm doar note bune.

Școala noastră mult iubită
In veșmîntul nou gătit
Te așteaptă, primăvară,
Și îți spune „BUN VENIT !“

TABACU HORIA
cl. a IV-a D
Școala generală de 8 ani nr. 169

PICTURĂ

O cutie de-acuarele ;
Ce-am să mai pictez cu ele ?
Astăzi pictoriță sînt.

O pictez pe mama mare
Și pisica, torcătoare,
Și cățelul e la rînd.

Am să fac și-o portocală
Mare, galbenă, ovală,
Iar apoi am s-o mănînc.

Dar atentă la pictură
Ba de haz, ba de necaz,
Inmuiai pensula-n gură
Și-ncepui să dau pe-obraz.

Ca în filme, măscăricii,
Eram mîzgălită eu
Și în liniștea bunicii
Iată și portretul meu.

Atunci cîinele mă latră
Și-și ridică coada-n sus
Parcă l-aș lovi cu-o piatră.
Oare de ce-o fi lătrînd ?

STOENESCU ARIANA
Cenaclul literar de la Școala generală de 8 ani din comuna Clejani, raionul Videle, regiunea București

PÎNĂ INTR-O ZI...

Un cîine slujea cu credință,
Iar stăpînul îl bătea cu stăruință.
Cîinele răbda,
Și labele-și mușca,
Cînd bătut era.
Pînă-ntr-o zi,
Cînd stăpînul nu-și mai iubi,
Și fugi.
Atunci, îl prădară hoții
Și-l lăsară morții,
Pe stăpînul rău.

IARU FLORIN
cl. a IV-a
Școala generală de 8 ani nr. 175

LA CE ȚIN EU

Țin la mama, țin la tata,
Țin la micul ghiocel.
Țin la soare, că răsare.
Țin la mica, alba floare
Ce în cap de drum apare.
Țin la oameni,
Țin la țară,
Țin la mîndra primăvară !
Țin la lume,
Că e mare,
Țin la păsări călătoare.
Țin la apă, fiindcă-i multă,
Țin la fete care cîntă.
Țin la tot ce este rod
Muncii-ntregului norod !

TĂTARU OLGA
cl. a V-a B.
Școala generală de 8 ani nr. 124

ALBINA

A căzut un ciob din soare,
ciobu-i galben la culoare
Gata, a și prins să zboare.

Nu i-e lene ! Nu i-e lene
Și dă iama prin poiene
după flori, după nectar,
nici un pic nu stă măcar.
Seara pleacă să se culce,
în pătuc de faguri, dulce,
și visează, ce crezi oare ?
O grădină numai floare !...

ELISEI MARGARETA
cl. a V-a B
Școala generală de 8 ani nr. 173

POEZIA RACULUI

Opt picioare,
Racul are,
Dar nu poate să alerge
Abia, merge !

ELISEI MARGARETA
cl. a V-a B
Școala generală de 8 ani nr. 173

